

До перемоги
Хреста допоможи нести,
Здолавши стогін.
Бо рвуться жили, клякне твердь,
Війна, розруха,
На кожнім кроці виє смерть...
Воскреснуть духом
І за тобою йти з мечем,
Відбувши тризну.
Бо під ребром давно пече
Й кровить дідизна.

* * *

Тиша святої ріки.
Господи, дай Україні
Тишу, понищ ворогів,
Хай вони в пеклі загинуть.
Зброю Ти їх остуди,
Більше не мала щоб сили.
Нам ще ростити сади
І доглядати могили.
Плач виривається з вуст,
Душу шматують прокльони.
Птахом під плечі обрус,
Бо закривавлений воїн.
В очі йому не дивись,
Тільки закрый їх рукою.
Вже відлітає увись
Руслом ріки він святої.

* * *

Гординя породжує лиш порожнечу
І порожньо в простір словами дзвенить.
Ти будеш ламати на Трійцю ще клечань,
Складатимеш в пазуху зоряний цвіт.

Розсиплються чари, бо зварено трунок,
Густою травою ступають віки.
І воїн знімає вже свій обладунок,
Щоб випити небо старої ріки.
Ти поруч, достоту стриножений вечір,
Загравою теплою пахне в світи.
Занесено в хату наламану клечань
І треба до радості ще дорости.
Тополі в долонях гойдають недолю,
Сріблясті керсетки їх біль спеленав.
І свій обладунок вдягає вже воїн,
На ранок сідла буланого коня.
Щоб світлою тінню крізь простір полинуть,
За рідну землю померти в бою.
Бо в серці кровить і пече Україна,
Зозулі мечі переможні кують.

* * *

Ти знаєш, де світло і темінь
Сплетуть воедино вінок.
Із закутка визирнув демон,
Праворуч – Всевидячий Бог.
Праворуч святі херувими,
Малесеньких няньчать пташат.
Так випукло і незгасимо
Мені перші сльози болять.
А серпень кордонами бродить,
У соняхах щось гомонить.
Прапам'яттю роду він гордий,
Теперішнім вишиє цвіт.
Бо мить не повернеться, всеу
Роки непомітно промчать.
Від щастя сміялися гулі,
Щоб потім шаблі гартувать.
Прощаю, шляхи відпускаю –
Минуле минулим іде.